

Englens nye opgave

Den lille engel Jonas var ved at være træt af altid bare at spille på triangel. I begyndelsen syntes han, det havde været dejligt og spændende - bare det at være med i det store engleorkester. Men nu havde han prøvet det så mange gange, at det var ved at være kedeligt, syntes han. Derfor gik han hen til engleorkesterlederen for at spørge, om han ikke kunne komme til at spille et andet instrument.

"Ved du hvad, Jonas. Du har ret i, at du bør gå videre til noget nyt nu. Du kan spille på trianglen helt perfekt, og du trænger til nye udfordringer." Jonas var glad. Han havde frygtet, at han skulle blive ved og ved med trianglen. Han tænkte på, hvilket instrument engleorkesterlederen mon ville lade ham lære at spille på nu.

"Faktisk har jeg netop været til en sammenkomst med nogle af mine venner. En af dem spurgte, om jeg ikke kender en engel, der gerne vil læres op i noget nyt." Jonas blev skuffet; han havde kun tænkt på, at han skulle spille et andet instrument - ikke at han skulle lære noget helt andet og dermed væk fra de andre orkesterengle.

Engleorkesterlederen så Jonas's skuffede udtryk. "Hør her, Jonas. Jeg ved, at det kommer som en overraskelse for dig; men faktisk vil du have godt af at prøve noget helt andet, og når du hører, hvad det er, er jeg sikker på, at du vil synes, det er spændende."

Jonas spurgte stille, hvad det var, der var tale om. Han var stadig meget ked af det og tænkte, at bare han dog aldrig havde spurgt engleorkesterlederen om at måtte lære noget nyt.

"Jonas, jeg ved, du føler dig tryk, hvor du er nu, og med det orkester, du kender; men du må tro mig, når jeg siger, at der er meget andet, der venter på dig - noget, du også vil blive glad for. Det er ikke meningen, man af angst for at prøve noget nyt altid skal gøre det samme. Dels går man i stå så, og dels oplever man ikke, at der findes andre opgaver, der måske er mere spændende, og at der er andre engle, som man kan møde og passe godt sammen med. Man går faktisk glip af en masse ved at være bange for at prøve noget nyt." "OK", sagde Jonas, "så lad mig høre, hvad det er."

"Du skal lære at hjælpe et menneske. I dette tilfælde er det en lille dreng, der er otte år gammel, og som hedder Wilhelm. Han har selvfølgelig en skytsengel, men i den kommende tid er det din opgave at hjælpe skytsenglen på nogle områder, hvor du kan bruge netop dine egenskaber."

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Jonas havde slet ikke forestillet sig, at det var sådan en opgave, han ville få. Nu var han til gengæld fyr og flamme og kunne slet ikke vente, til han skulle begynde.

"Der kan du se, Jonas. Man skal ikke bare sige nej på forhånd af angst for noget, som man ikke engang ved, hvad er."

Jonas nikkede utålmodigt. Hvornår skulle han begynde? "I morgen vil jeg præsentere dig for den lille drengs skytsengel. Derefter er hun din læremester og den, du skal samarbejde med. Jeg har været meget glad for at have dig i orkestret, Jonas; men jeg er også meget glad for at sende dig videre. Du har store muligheder - udnyt dem!"

Den næste dag mødte Jonas så den lille drengs skytsengel, som hed Angelika. Vilhelms mor var kommet på hospitalet på grund af en meget alvorlig sygdom. Hun skulle opereres i løbet af kort tid, når alle prøver var taget. Vilhelm og hans far var meget kede af, at moderen var syg.

Englen Jonas fik nu at vide af Angelika, at han skulle være sammen med Vilhelm hele tiden i den kommende periode. Angelika ville fortælle Jonas, hvordan han kunne hjælpe og støtte den lille dreng.

Vilhelm vidste naturligvis ikke noget om, at der var en engel ved navn Jonas, der nu skulle være hos ham. Han var lige i dette øjeblik alene hjemme. Faderen var på hospitalet, og Vilhelm var ved at gå i seng. Så kunne han ligge og læse i nogle Anders And-blade, indtil faderen kom hjem - eller til han faldt i søvn. Faktisk gik der kun fem minutter, før han sov. Det var englen Jonas glad for, for så kunne han prøve at komme i kontakt med ham under søvnen. Det lykkedes, og Jonas fortalte Vilhelm, at han var der for at hjælpe ham. De legede også lidt sammen.

Vilhelm vågnede kort tid efter, da hans far smækkede entrédøren i. Lige da han vågnede, kunne han huske englen, som han havde været sammen med, og som havde gjort ham så glad. Men drømmen forsvandt snart fra hans hukommelse. Nu var der kun følelsen af noget rart tilbage. Hans far så straks, at Vilhelm så ud til at have det bedre. Han havde haft dårlig samvittighed over at lade ham være alene, men havde valgt det, fordi han syntes, det var bedst, at Vilhelm ikke så moderen, mens hun havde det så slemt som i aften. Dagen efter skulle moderen opereres, fortalte faderen. Når mor så fik det godt igen, skulle de sammen besøge hende på hospitalet. Far puttede Vilhelm i seng, og de bad aftenbøn sammen. De bad Gud om at hjælpe mor godt gennem operationen. Vilhelm faldt snart i søvn igen. En rolig og dyb søvn.

Dagen efter var faderen og Vilhelm hjemme sammen. De spillede spil, og faderen læste historier

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

for Vilhelm. Faderen var lidt overrasket over, at Vilhelm ikke var så utrøstelig som lige efter, moderen var kommet på hospitalet.

Englen Jonas prøvede hele tiden at opmuntre Vilhelm til at tro på, at moderen nok skulle blive rask igen. Det vidste de nemlig i den åndelige verden, at hun ville; så derfor var det i den retning, de påvirkede ham. "Jeg vil lave en tegning at tage med op til mor, når vi skal besøge hende. Jeg er helt sikker på, at hun snart kommer hjem igen. Det ved jeg bare."

Faderen undrede sig over Vilhelms sikkerhed og ro, for han havde selv ingen af delene. Det var en meget alvorlig operation; men han ville selvfølgelig ikke påvirke Vilhelm med sin uro. Faktisk var Vilhelms ro og sikkerhed lige ved at smitte af på faderen i stedet for.

Først på eftermiddagen ringede faderen til hospitalet. Han fik at vide, at operationen var forløbet tilfredsstillende, og at moderen nu var på opvågningsstuen. De næste døgn ville være kritiske, og der kunne endnu ikke siges noget med sikkerhed. Kun at alt var gået godt under operationen.

Vilhelm og far tog senere hen på hospitalet. Moderen lå på enestue. Faderen havde i forvejen fortalt Vilhelm, at der ville være masser af apparater og slanger og dippedutter, og at moderen ville være meget træt. Først gik faderen ind, mens Vilhelm var udenfor. Hurtigt kom faderen ud igen. Han så lettet og glad ud. Jo, det var i orden, at Vilhelm kom med derind.

Vilhelm krammede den runde pakke i hånden, mens han nærmede sig moderens seng. Da han nåede derhen, åbnede moderen øjnene og så på ham. Hun smilede et lille smil. "Hej, Vilhelm, jeg er glad for, du er med." Han smilede tilbage. Det var ikke så rart at se alle de slanger og ting og sager, og mor så lidt mærkelig ud; men det havde far jo fortalt om. Han sagde, at han havde lavet en tegning til hende. Hun bad ham pakke den op og vise hende den, for hun kunne ikke selv gøre det. Han rullede papiret af, ivrigt, mens mor og far udvekslede blikke. Far gav mors hånd et lille klem. Vilhelm holdt tegningen op, så hun kunne se den. Han havde tegnet en engel. Englen Jonas var helt stolt over at være blevet tegnet og brugt som gave. Moderen blev meget rørt og glad. "Hvor jeg glæder mig til at blive rask og komme hjem til jer igen. Din tegning er med til at hjælpe mig til kræfter, fordi du har tænkt så smukke tanker for at glæde mig. - Men jeg er lidt træt nu." Hun lukkede øjnene.

I det samme kom en sygeplejerske ind. Faderen og Vilhelm tog hurtigt afsked. Lige før de skulle gå ud af døren, fik Vilhelm en indskydelse. Han løb tilbage til moderen, gav hende et kys på kinden og hviskede, at han ville lave en ny tegning til i morgen. Hun smilede svagt.

Der gik to uger, før mor var rask nok til at komme hjem. Faderen og Vilhelm besøgte hende hver

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

dag og havde arrangeret en lille velkomstfest, da hun kom hjem. Krisen var overstået; hun var godt på vej til at blive rask.

Englen Jonas havde holdt så meget af opgaven, at han næsten blev helt ked af det, da Angelika sagde tak for hjælpen og sagde, at han nu kunne gå videre til næste opgave. Men nu havde Jonas lært, at han ikke skulle være ked af at være færdig med en opgave, men glæde sig til næste udfordring. Så det gjorde han.